

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **Lidl Česká republika v. o. s.**, IČ 26178541
sídlem Nárožní 1359/11, 158 00 Praha 5
právně zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Dejlem
společníkem společnosti Kocián Šolc Balaštík, advokátní kancelář s.r.o.
sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, Ústřední inspektorát**
sídlem Květná 15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2019, č. j. SZPI/AL753-71/2018

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 11. 4. 2019 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2019, č. j. SZPI/AL753-71/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“).
2. Napadenému rozhodnutí předcházelo rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 25. 9. 2018, č. j. SZPI/AL753-68/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným z celkově 12 přestupků (v prvostupňovém rozhodnutí tyto byly rozděleny do celkově 10 bodů) spáchaných v období od 12. 3. 2018 do 6. 6. 2018 dle § 17 odst. 2 písm. a), b), c) nebo f) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění účinném ke dni spáchání předmětných přestupků, resp. v jednom z případů se jednalo o přestupek dle § 39 odst. 2 písm. u) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném ke dni spáchání předmětného přestupku, za což byla žalobci uložena úhrnná pokuta ve výši 2 170 000 Kč. Prvostupňový orgán dále žalobci uložil povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč a náklady laboratorních rozborů potravin ve výši 20 700 Kč.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“) ohledně přestupku č. 1) prvostupňové rozhodnutí zrušil a řízení v této části zastavil; a dále podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že snížil výši uložené pokuty na částku 1 900 000 Kč a snížil výši nákladů laboratorních rozborů potravin na částku 20 450 Kč. Celkem tak měl žalobce uhradit částku 1 921 450 Kč. Ve zbytku pak žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, jelikož odůvodnění rozhodnutí neodpovídá požadavkům na odůvodnění správních rozhodnutí dle správního řádu a konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i neodpovídá požadavkům vyplývajícím z principu jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu dle judikatury Ústavního soudu.
5. Obecné požadavky kladené na odůvodnění správních rozhodnutí jsou při ukládání úhrnné pokuty na základě zásady absorpce vyšší. Stejně tak jsou požadavky na odůvodnění výše uložené pokuty zpřísněny při ukládání pokut, které jsou následně vymahatelné vůči třetím osobám ve formě náhrady škody. Správní orgán tudíž musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, jak velkou měrou přispělo spáchání jednotlivých přestupků k celkové výši pokuty, včetně uvedení, jakou měrou k celkové výši pokuty jednotlivě přispěly ty přestupky, které správní orgán posoudil jako méně závažné a zohlednil jako přítěžující okolnosti, a tuto míru vyjádřit konkrétní částkou. Při této úvaze žalobce vycházel z principů jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu.
6. Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu mělo být interpretováno v kontextu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), a zákona č. 395/2009 Sb., o významné tržní síle při prodeji zemědělských a

potravinářských produktů a jejím zneužití, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o významné tržní síle“).

7. Pokuta uložená žalobci pro něj představuje škodu, kterou může vymáhat po dodavatelích, k čemuž je však nutné znát výši škody způsobené jednotlivými dodavateli, tj. musí vědět, jaká část pokuty odpovídá každému jednotlivému přestupku, za který mu je úhrnná pokuta dle zásady absorpce ukládána. Pokud ale obě rozhodnutí neobsahují odůvodnění výše uložené pokuty za jednotlivé přestupky, žalobce není schopen vyčíslit částku, kterou může po konkrétních dodavatelích požadovat. Správní orgány se však nijak nevypořádaly s určením podílu jednotlivých přestupků na výši uložené úhrnné pokuty, nekvantifikovaly tak podíl jednotlivých přestupků na uložené pokutě. Navíc v posuzovaném případě konkrétní částka za přestupek, ohledně něhož bylo řízení zastaveno, uvedena fakticky byla, jelikož k ní lze dospět prostým odečtením pokuty uložené napadeným rozhodnutím od pokuty uložené prvostupňovým rozhodnutím.
8. V důsledku těchto vad bylo porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces a právo na vlastnictví, resp. na pokojné užívání majetku. Uložením pokuty žalobci vznikla pohledávka vůči příslušným dodavatelům v podobě nároku na náhradu škody, která tvoří součást majetku ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. S ohledem na nedostatečnost odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí je však jakákoliv dispozice s touto pohledávkou absolutně vyloučena, neboť tato je prakticky nevymahatelná vzhledem k nemožnosti zjištění rozdělení pokuty na konkrétní částky připadající na jednotlivé přestupky. Nesprávné je též tvrzení žalovaného o pravomoci žalobce stanovit a požadovat odpovídající částku náhrady sankce v rámci soukromoprávního vztahu, neboť toto je ve světle zákazu dle § 4 odst. 2 písm. h) zákona o významné tržní síle nemožné a nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil podáním ze dne 21. 6. 2019. Napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí dle žalovaného obsahuje náležitosti stanovené správním řádem a ustálenou judikaturou. Prvostupňový orgán se zabýval relevantními okolnostmi pro určení druhu a výměry správního trestu, uvedl, jaké okolnosti hodnotil k tíži a jaké ve prospěch žalobce a z jakého důvodu tak učinil. K absorpční zásadě žalovaný odkázal na s. 14 a 15 napadeného rozhodnutí, na kterých se zabýval obdobnou odvolací námitkou žalobce. Argumentace žalobce jde zcela proti smyslu absorpční zásady a obecně i proti pravidlům určení druhu a výměry trestu dle přestupkového zákona. Z hlediska správního řízení, v němž byla žalobci uložena pokuta, není zohlednění možnosti žalobce uplatňovat náhradu po svých dodavatelích relevantní. Dále je žalovaný přesvědčen, že k žádnému nelegitimnímu zásahu do majetkové sféry z jeho strany nedošlo, neboť pokuta byla žalobci uložena jako veřejnoprávní sankce a z pohledu správního trestání není důvod tuto pokutu přenášet na jiné subjekty (dodavatele žalobce). Výši uložené pokuty pokládá za souladnou se zákonem. Nad rámec uložené pokuty nedošlo ani k zásahu do vlastnictví žalobce.

IV. Replika žalobce

10. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 30. 8. 2019, v níž rozporoval jednotlivá tvrzení žalovaného a zopakoval svou argumentaci obsaženou již v žalobním návrhu. Výši uložené pokuty pokládá za nepřezkoumatelnou, neboť v napadeném

rozhodnutí nebylo uvedeno, jakou část z celkové pokuty tvoří pokuta za nejzávažnější přestupek a jak konkrétně se do celkové pokuty promítly ostatní přestupky. Nelze ani zjistit, proč žalovaný ohodnotil přestupek č. 1, ohledně kterého bylo správní řízení zastaveno z důvodu, že se nestal, částkou 270 000 Kč (rozdíl ve výši uložené pokuty v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí). Pokud by v daném případě nebylo vedeno společné řízení o všech přestupcích, ale byla by vedena samostatná řízení o každém přestupku zvlášť, měl by žalobce pro uplatnění regresních nároků vůči svým dodavatelům výhodnější postavení, než v případě jednoho řízení, jehož výsledkem je úhrnná pokuta. Proto by tato pokuta měla být stanovena zcela přezkoumatelným způsobem, aby následně žalobce mohl uplatňovat i své regresní nároky. Nemůže však ovlivnit, zda je o přestupcích vedeno společné řízení či řízení samostatné. Žalobce poukázal též na správní praxi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže týkající se absorpční zásady, který si pro stanovení výše pokut vypracoval vlastní metodiku. Závěrem své repliky zopakoval skutečnosti týkající se soukromoprávních a ústavněprávních aspektů projednávané věci.

V. Duplika žalovaného

11. K replice žalobce se žalovaný vyjádřil podáním ze dne 20. 9. 2019. Postup navržený žalobcem není v souladu s absorpční zásadou, neboť není možné pokutu stanovit tak, že by se sečetla výše trestu za jednotlivé přestupky, když se dle přestupkového zákona ukládá trest společný v rámci jedné sazby pokuty. Odpovědnost žalobce v projednávané věci je objektivní, není to tedy dodavatel žalobce, kdo odpovídá za uvádění nevyhovujících potravin na trh, nýbrž žalobce. Ve vlastním zájmu žalobce by proto byl výkon vnitřní kontroly. Žalobce by přitom nebyl shledán vinným, pokud by prokázal vynaložení veškerého úsilí, které by bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránil, nicméně žalobce v tomto směru nepředložil v průběhu správního řízení žádný důkaz. Žalobce se nemůže spoléhat pouze na to, že jeho dodavatelé budou bez dalšího dodávat výrobky vyhovující ve všech směrech příslušným právním předpisům. Metodika Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže není pro žalovaného závazná, žalovaný však postupuje v souladu s požadavky přestupkového zákona.

VI. Jednání

12. Na nařízeném jednání dne 3. 8. 2021 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.

VII. Posouzení věci krajským soudem

13. Na základě včas podané žaloby Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2, věta první, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
14. Před posouzením jednotlivých žalobních námitek soud připomíná, že se obdobnými žalobními tvrzeními žalobce zabýval již ve věcech vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 A 210/2017, sp. zn. 31 A 279/2017 (v těchto dvou případech se jednalo o jiného žalovaného), sp. zn. 31 A 333/2017 a 31 A 38/2018. Proti všem rozhodnutím zdejšího soudu byla podána kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který řízení o těchto

kasačních stížnostech vedl pod sp. zn. 7 As 380/2019, sp. zn. 2 As 351/2019, sp. zn. 6 As 226/2019 a sp. zn. 1 As 110/2020, přičemž v případě dvou posledně uvedených řízení již rozhodl a kasační stížnost žalobce proti rozhodnutím krajského soudu zamítl.

15. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.
16. Rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu k tématu nepřezkoumatelnosti postihuje všechny klíčové aspekty, tj. nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS), nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245), a další situace, kdy např. soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Za podstatné lze považovat to, že dle Nejvyššího správního soudu pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí soudních (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).
17. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s ohledem na nedostatek odůvodnění uložené úhrnné pokuty, jelikož správní orgány nedostatečně zohlednily míru spáchání jednotlivých přestupků k celkové výši pokuty, včetně uvedení toho, jakou měrou k celkové výši pokuty přispěly ty přestupky, které správní orgány posoudily jako méně závažné a zohlednily jako přitěžující okolnost, a tuto míru vyjádřit konkrétní částkou. V důsledku absence vyčíslení pokut za jednotlivé přestupky žalobce není schopen vyčíslit částku, kterou může požadovat po svých dodavatelích jako náhradu škody.
18. Základní otázkou podstatnou pro projednávanou věc je tak posouzení způsobu odůvodnění sankce v případě souběhu více přestupků. Tato otázka však není v případě rozhodování správních soudů nikterak nová a Nejvyšší správní soud ji ve své judikatuře detailně a podrobně zodpovídá.
19. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004-54, č. 772/2006 Sb. NSS: *„ukládání úhrnné sankce za správní delikt se řídí zásadou absorpční. Její podstata tkví v absorpci sazeb (tedy přísnější trest pohlcuje mírnější). Sbíhající se delikty jsou tak postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich, což při stejných sazbách pokut znamená, že správní orgán posoudí závažnost deliktu a úhrnný trest uloží podle sazby za nejzávažnější z těchto deliktů (závažnost pak nutno posuzovat především s ohledem na charakter individuálního objektu deliktu, tedy zájem, proti kterému delikt směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení především určeno)“* (pozn. potvrzení doplněno zdejší soudem;

obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 15/2013-56).

20. V rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 15/2013-56, Nejvyšší správní soud dále uvedl: „*Stěžovatelka však absorpci sazeb zaměňuje s absorpcí jednotlivých sankcí. V českém správním trestání (stejně jako v trestním právu) se však zásada absorpční spočívající v absorpci sankcí neuplatní. Správní orgán poměřuje toliko sazby sankcí za jednotlivé delikty a posléze uloží pokutu za delikt nejprísněji sankcionovatelný. Neurčuje možné sankce za jednotlivé delikty s tím, že by posléze uložil jen tu nejvyšší z nich. Žalovaný tedy nebyl povinen ve svém rozhodnutí uvádět, s jakými konkrétními pokutami pracoval. Takový postup by byl naopak nesprávný.*“
21. Citované závěry Nejvyššího správního soudu lze přiměřeně vztáhnout na nyní projednávaný případ. Požadavky žalobce na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí jsou v rozporu se zásadou absorpce, neboť se žalobce ve svých podáních fakticky domáhá vyčíslení pokut za jednotlivé spáchané přestupky, tj. za přestupek pokládaný správními orgány za nejzávažnější (přestupek označený v prvostupňovém rozhodnutí pod bodem č. 3) a za zbývající přestupky, které byly správními orgány zohledněny jako přitěžující okolnosti, resp. rozložení celkové částky pokuty na jednotlivé přestupky, přičemž je pro posouzení věci irelevantní, zda by se tak dělo prostřednictvím absolutních částek, nebo procentuálním vyjádřením u každé přitěžující okolnosti. Tento postup, kdy žalobce fakticky žádá stanovení pokuty za jednotlivá dílčí porušení a jejich následné sečtení (neboť za co jiného by bylo možno považovat stanovení hodnoty vyčíslitelné v penězích pro účely náhrady škody ve vztahu k jednotlivým přestupkům, které samostatně představují přitěžující okolnosti), by byl podle názoru zdejšího soudu uplatněním zásady kumulace. Z citované judikatury však vyplývá jasný závěr o nutnosti aplikace zásady absorpce v projednávané věci.
22. Uvedené dopadá i na žalobcem uvedenou argumentaci, že jím uplatněné námitky směřují k tomu, aby bylo patrné, jaká konkrétní část pokuty připadá na nejzávažnější přestupek a jaká část připadá na přitěžující okolnosti, tj. existenci souběhu se zbývajícími přestupky, neboť takový postup by v rozporu se zásadou absorpce vedl k určení jednotlivých částek pokuty za každý spáchaný přestupek.
23. Nelze souhlasit se žalobcem ani v tom, že správní orgány de facto stanovily pokutu za přestupek č. 1 na částku 270 000 Kč, která je rozdílem ve výši uložené pokuty v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí, jelikož ve vztahu k přestupku č. 1 žalovaný řízení zastavil. Jedná se toliko o úvahu žalobce, který rozdíl ve výši pokut považuje současně za částku, která vyjadřuje výši pokuty za tento přestupek. Z napadeného a prvostupňového rozhodnutí však nelze vyčíst, že by tato částka skutečně určovala výši pokuty za spáchaný přestupek č. 1, ostatně kdyby tomu tak bylo, jednalo by se o porušení uvedené zásady absorpce. To, že došlo ke snížení uložené pokuty, nastalo v důsledku zastavení řízení o přestupku č. 1, nicméně v jaké výši bude žalobci uložena pokuta za zbývající přestupky, bylo na úvaze žalovaného. Současně nelze pokládat částku, o kterou tuto pokutu snížil, za vyjádření výše pokuty, která by byla ukládána za přestupek č. 1.
24. V tomto směru proto krajský soud neshledal nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí naopak považuje za odpovídající výše citovaným požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na odůvodnění soudních, potažmo správních rozhodnutí. Je třeba zdůraznit, že stanovení sankce v případě souběhu přestupků (a konečně obecně i stanovení sankcí za přestupky) není výsledkem matematického procesu,

nýbrž postupem založeným na úvaze správního orgánu, která musí najít relevantní a logický obraz v odůvodnění napadeného rozhodnutí se zachováním diskrece správních orgánů při ukládání sankce.

25. Žalobce své přesvědčení o nutnosti stanovení pokuty za každý přestupek dovozuje též z principu jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu vyplývajícího z judikatury Ústavního soudu. Požadavky na odůvodnění napadeného rozhodnutí plynoucí z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu by tak měly být interpretovány v kontextu občanského zákoníku a zákona o významné tržní síle.
26. Dle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění (rozhodnutí správního orgánu - pozn. soudu) uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.
27. Prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí obsahují náležitosti požadované tímto ustanovením správního řádu. Správním orgánům nelze vytýkat, že by jejich rozhodnutí neobsahovalo náležitost předepsanou zákonem. Pokud má žalobce za to, že vyčíslení jednotlivých pokut pramení z principu bezrozpornosti a jednotnosti správního řádu, byl by takový postup v rozporu s rozebíranou zásadou absorpce. Nelze proto přisvědčit žalobci v tom, že by odůvodnění stanovené pokuty v obou rozhodnutích správních orgánů mělo být vykládáno v kontextu občanského zákoníku nebo zákona o významné tržní síle.
28. Navíc občanský zákoník ani zákon o významné tržní síle nestanovují povinnost správních orgánů přesně určit výši škody, kterou by žalobce mohl po svých dodavatelích požadovat. Je zcela v dispozici žalobce, zda po svých dodavatelích bude požadovat náhradu škody způsobenou uložením předmětné pokuty a jakým způsobem vyčíslí požadovanou náhradu této škody. Není úkolem správních orgánů činit takové úvahy namísto žalobce.
29. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem proto krajský soud neshledal odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k uložené pokutě za nepřezkoumatelné a související žalobní námitky rozvinuté v navazujících podáních žalobce považuje soud za nedůvodné.
30. Dále se soud zabýval druhým z žalobcem uvedených žalobních bodů – porušením práva na spravedlivý proces a práva na vlastnictví.
31. Předně soud poukazuje na skutečnost, že žalobce nijak nerozporuje samotné spáchání přestupků, za které byl následně pokutován. Tato otázka je tak mezi oběma stranami nesporná.
32. Porušení práva na spravedlivý proces a práva na vlastnictví, která jsou obě zakotvena v Listině základních práv a svobod, žalobce dovozuje na základě obdobných skutečností, jako v případě nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Uložením pokuty žalobci vznikla škoda, kterou by mohl vymáhat po svých dodavatelích, nicméně s ohledem na nemožnost vyčíslení pokuty za jednotlivé přestupky žalobce reálně tuto škodu vymáhat nemůže, čímž je tak zasaženo do jeho vlastnictví.

33. K dané žalobní námitce lze odkázat na skutečnosti uvedené již výše. Soud nijak nepopírá to, že uložená pokuta představuje pro žalobce škodu, kterou může vymáhat po svých dodavatelích. Nicméně se nelze ztotožnit s tvrzením žalobce, že prakticky je tato škoda nevymahatelná (toto své tvrzení žalobce ani nijak neprokázal). Je pouze a jedině na žalobci, aby v rámci žaloby, kterou se případně bude domáhat náhrady škody, určil výši škody, kterou v rámci případného soudního řízení po svých dodavatelích požaduje, a pouze a jedině soudy v řízení občanskoprávním můžou posoudit a rozhodnout, nakolik oprávněně se žalobce domáhá náhrady škody po tom kterém dodavateli. Není tak na správních orgánech, aby skrze vyčíslení pokuty za jednotlivé přestupky, o kterých je rozhodováno v rámci jednoho společného řízení, paušalizovaly škodu, která žalobci v důsledku pochybení jeho dodavatelů vznikla.
34. Vzhledem k uvedenému soud neshledal ani porušení práva na spravedlivý proces, jehož porušení žalobce namítal pouze v obecné rovině. Jak uvedl krajský soud výše, správní orgány svá rozhodnutí dostatečně odůvodnily a vyhověly tak požadavkům kladeným na odůvodnění správních rozhodnutí.
35. Zdejší soud nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že případné požadování náhrady škody stanovené žalobcem odpovídající částce náhrady uložené pokuty je ve světle zákazu plynoucího z § 4 odst. 2 písm. h) zákona o významné tržní síle nemožné a nezákonné. Aplikace tohoto ustanovení jednak vůbec není předmětem nyní projednávané věci, jednak dané ustanovení pouze zakazuje požadování náhrady sankce uložené kontrolním orgánem po dodavateli bez existence jeho zavinění, a nijak se proto nedotýká možné odpovědnosti za škodu způsobenou zaviněním dodavatele.
36. V replice žalobce nově uplatnil argumentaci stran procesního postupu správních orgánů, které o spáchaných přestupcích vedly společné řízení, zatímco v případě vedení samostatných řízení by byla určena výše pokuty za každý spáchaný přestupek samostatně. Žalobce však tuto námitku uplatnil až po lhůtě k podání žaloby. Nadto lze poukázat, že i v případě vedení samostatných řízení by správní orgány musely zohlednit v případě ukládání pokut spáchání těchto přestupků v souběhu, přičemž by s ohledem na uplatnění shodných principů v rámci správního trestání a trestního práva bylo na místě uložení souhrnné pokuty, v důsledku čehož by nenastal stav, který žalobce předpokládá, tj. že by byla vyjádřena pokuta za každý spáchaný přestupek samostatně. Ani tuto námitku neshledal proto soud za důvodnou. K tomu soud stručně konstatuje, že je zcela žádoucí, aby o sbíhajících se přestupcích bylo vedeno společné řízení. Takový požadavek vyplývá i z § 88 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, dle něhož „*[p]okud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.*“ V souzené věci tak správní orgány postupovaly v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními.
37. Argumentace praxí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže při ukládání sankcí při použití absorpční zásady byla uplatněna taktéž až v replice žalobce ze dne 30. 8. 2019, tudíž ji soud vyhodnotil jako opožděnou. Současně se jedná o praxi jiného správního orgánu, která žalovaného či prvostupňový orgán nikterak nezavazuje a je pro daný případ irelevantní.

VIII. Shrnutí a náklady řízení

38. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
39. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. srpna 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu